

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **ALEXANDRIA, spol. s r. o., IČ: 256 61 507**, se sídlem v Praze 7, Dělnická 1481/71, zastoupen JUDr. Ing. Petrem Machálkem, advokátem ve Vyškově, Pivovarská 58/8, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu žalované ze dne 3. 3. 2011, č. j. ČOI 4090/11/O100/1000/10/11/Tu/Št,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí České obchodní inspekce ze dne 3. 3. 2011, č. j. ČOI 4090/11/O100/1000/10/11/Tu/Št, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.808 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Petra Machálka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 9. 5. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce (dále jen „odvolací orgán“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. 10/1141/10/34/I ze dne 20. 12. 2010. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. 12. 2013, spočívající v porušení ustanovení § 12 odst. 1 téhož zákona, kterého se žalobce v postavení prodávajícího dopustil tím, že na svých internetových stránkách neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o konečné ceně zájezdu, neboť na úvodní stránce v rubrice „Last Minute“ uváděl

ceny zájezdů bez povinných poplatků (palivové a letištní taxy), ačkoli konečná cena nabízených zájezdů mu v té době byla již známa.

Odvolací orgán odmítl námitky žalobce, že slovní spojení „Egypt 8 dní, termín 10. 5. 2010, cena 10.200,-“, uvedené v této rubrice, nelze pro jeho přílišnou neurčitost považovat za nabídku zájezdu, neboť kromě země pobytu a ceny a termínu zájezdu lze z nabídky zjistit rovněž typ ubytování a způsob dopravy, což odvolací orgán považoval v daném kontextu za postačující. Uvedená cena byla pro spotřebitele zcela fiktivní cifrou, neboť o výsledné ceně 13.880 Kč se dozvěděl až po kliknutí na příslušný hypertextový odkaz; přistoupil-li by správní orgán na argumenty žalobce, musel by za vyhovující považovat i např. uvedení „základní ceny“ 1 Kč. Odvolací orgán rovněž citoval důvodovou zprávu k zákonu č. 403/2009 Sb., jímž byl novelizován zákon o cenách, podle níž bylo cílem úpravy právě odstranění praxe odděleného uvádění některých částek, jež musí spotřebitel k absolvování zakoupeného zájezdu povinně uhradit.

Žalobce nerozporoval skutečnost, že na úvodní straně jeho internetových stránek v sekci „Last Minute“ uváděl ceny bez některých povinných příplatků, avšak toto jednání nepovažoval vzhledem k okolnostem případu za protiprávní. Podle jeho názoru se povinnost uvádět konečnou cenu vztahuje toliko na případy nabídky zájezdu, přičemž pojem nabídka zájezdu je třeba vykládat jako nabídku smlouvy, jež musí splňovat veškeré náležitosti stanovené v § 43a zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „občanský zákoník“), mezi něž patří také dostatečná určitost. Informace „Egypt, 8 dní, termín 10. 5. 2010, cena 10.200,- Kč“ však tuto určitost postrádá, a nemůže se tedy vůbec jednat o právní úkon ve smyslu § 34 občanského zákoníku, tím spíše ne o nabídku zájezdu. Předmětný text rovněž nesplňuje náležitosti zájezdu podle § 1 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb., jímž je předem sestavená kombinace alespoň dvou služeb cestovního ruchu. Ustanovení § 10 odst. 1 tohoto zákona vyjmenovává skutečnosti, jež mohou mít vliv na rozhodnutí zájemce o koupi zájezdu, a kromě termínu zahájení a ukončení zájezdu či jeho ceny mezi ně patří rovněž místo určení cesty či pobytu, druh dopravního prostředku, ubytování a stravování. Z uvedeného textu nelze zjistit typ ubytování ani způsob dopravy, jak nesprávně uvedl odvolací orgán, a nakonec ani místo pobytu, které je pro běžného spotřebitele významné; nedá se podle něj absolvovat žádný konkrétní zájezd, a nelze se tudíž na jeho základě jakkoli rozhodovat. Spotřebitel musí vstoupit do části stránek s konkrétními zájezdy a některý z nich si objednat, přičemž tam se mu spolu s konkrétními nabídkami zobrazí rovněž konečná cena jednotlivých zájezdů. Žalobce v této souvislosti odkázal též na ustanovení občanského zákoníku o cestovní smlouvě, jež obsahují náležitosti této smlouvy i návrhu na její uzavření, přičemž § 852b odst. 3 výslovně umožňuje existenci plateb nezahrnutých v ceně a předpokládá, že údaje o počtu a výši těchto plateb bude smlouva obsahovat. Tvrzení, že konečná cena vyšší než cena deklarovaná odradí spotřebitele od koupě zájezdu, odvolací orgán nijak neprokázal, žalobce ze svých zkušeností naopak ví, že zákazníci podobné služby využívají. Pokud jde o to, že správní orgán nenalezl legitimní důvod pro uvedení ceny 10.200 Kč, žalobce podotkl, že vzhled webových stránek je jen na jeho uvážení. Nepřípadnou je rovněž argumentace ohledně smyslu zákona a představy zákonodárce: ty mohou mít jistý význam při výkladu normy, nelze však konstatovat, že jednání žalobce je s nimi v rozporu. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Odvolací orgán ve vyjádření k žalobě označil veškeré žalobní námitky za nedůvodné a setrval na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Nad rámec tam uvedeného podotkl, že argumentace ustanovením § 43a občanského zákoníku je zcestná, neboť návrh smlouvy podle tohoto ustanovení musí být adresován určitým osobám, což u nabídky zájezdů

na internetových stránkách cestovní kanceláře nepřipadá v úvahu. Pro kvalifikaci nabízených služeb jako zájezdu je významné toliko naplnění znaků zájezdu, vymezených v § 1 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb. Odvolací orgán zde zopakoval, že předmětná nabídka obsahovala rovněž informace o ubytování v hotelu a leteckém způsobu dopravy, přičemž průměrný spotřebitel tuto nabídku nepochybně chápal jako nabídku zájezdu. Ve zbytku odvolací orgán zopakoval svou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a vzhledem k uvedenému navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního oba účastníci řízení vyjádřili souhlas s tímto postupem.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. 12. 2013, spočívající v poskytnutí informace o ceně v rozporu s § 12, podle nějž „[p]rodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy [...] spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit“ (odst. 1), přičemž „[i]nformace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti“ [odst. 2 písm. a)]. Odkazovaným cenovým předpisem je zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, podle jehož § 13a ve znění účinném do 31. 12. 2013 „[p]ři nabídce zájezdů musí prodávající spotřebiteli poskytnout informaci o konečné ceně zájezdu, která má být zaplacená“.

Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že na úvodní straně internetové adresy www.alexandria.cz v rubrice „Last Minute“ při kontrole provedené dne 27. 4. 2010 uváděl ceny zájezdů bez povinných příplatků (palivové a letištní taxy), ačkoli konečná cena těchto zájezdů mu byla v okamžiku nabídky již známa, tedy neinformoval spotřebitele o konečné ceně zájezdu, jež má být zaplacená. Správní orgán konkrétně zjistil, že zde deklarovaná cena zájezdu „Egypt 8 dní, termín 10. 5. 2010, cena 10.200,-“ je nižší než cena zobrazená následně po kliknutí na příslušný hypertextový odkaz (13.880 Kč).

Žalobce nerozporoval, že ceny na úvodní stránce v rubrice „Last Minute“ nezahrnovaly některé povinné příplatky tvořící podle zákona součásti konečné ceny, avšak toto své jednání nepovažoval za nezákonné, neboť se podle jeho názoru vůbec nejednalo o nabídku zájezdu a tam uvedené údaje o cenách nebyly konečnou cenou žádného konkrétního zájezdu, jež by mohl spotřebitel koupit.

Soud předně neshledal důvodnou argumentaci žalobce, že povinnost uvádět konečnou cenu se vztahuje toliko na nabídku zájezdu mající náležitosti návrhu na uzavření smlouvy,

stanovené v § 43a odst. 1 občanského zákoníku, a rozhodné v tomto ohledu není ani to, zda nabídka obsahuje náležitosti cestovní smlouvy podle § 852a násl. téhož zákona. Obdobnou námitkou nynějšího žalobce se v minulosti již několikrát zabýval Nejvyšší správní soud, jenž k argumentu, že informační leták nelze chápat jako nabídku ve smyslu občanského zákoníku, konstatoval, že „*jakkoliv je třeba stěžovateli v obecné rovině přisvědčit v tom, že soukromé a veřejné právo nepředstavují dva od sebe oddělené a neproniknutelné světy, současně platí, že ustanovení občanského zákoníku, jichž se stěžovatel dovolává, nejsou obsahově rozporná. Jestliže totiž ustanovení § 852a a násl. občanského zákoníku obsahují náležitosti cestovní smlouvy a další pravidla pro postup podle ní, zakotvuje ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele náležitosti informace o ceně služby (zde: zájezdu), a to tak, že tato informace musí být úplná a zejména nesmí vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Jestliže tedy citovaná ustanovení občanského zákoníku upravují náležitosti cestovní smlouvy, vztahuje se zákon na ochranu spotřebitele i na fázi před jejím uzavíráním, tzn., stanoví informační povinnosti pro poskytovatele příslušné služby*“ (rozsudek č. j. 9 As 97/2012 - 33 ze dne 12. 9. 2013). Z uvedeného Nejvyšší správní soud dovodil, že „*se úprava zákona na ochranu spotřebitele uplatní bez ohledu na povahu informačního letáku*“. Soukromoprávní povaha nabízené služby nezbavuje žalobce povinností uložených mu veřejnoprávní normou. Závěr, že nabídka zájezdu podle zákona o cenách nemusí mít náležitosti § 43a odst. 1 občanského zákoníku, ostatně vyplývá z judikatury správních soudů týkající se katalogů cestovních kanceláří i jiným způsobem, neboť další z náležitostí návrhu na uzavření smlouvy je adresace jedné nebo více určitým osobám; informace na internetových stránkách žalobce nepochybně nebyly adresovány určitým osobám, avšak totéž platí o katalogích zájezdů vydávaných cestovní kanceláří, přesto tato skutečnost nebyla na překážku sankcionování cestovních kanceláří za uvádění cen bez povinných příplatků v těchto katalogích.

Ani samotné skutečnosti, že z části stránek s nabídkou „Last Minute“ nebylo lze žádný zájezd objednat a že se zákazník konečnou cenu později v další části stránek dozvěděl, je z hlediska správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele bez významu, neboť – jak zdejší soud konstatoval již v rozsudku č. j. 7Ca 109/2008 - 42 ze dne 19. 4. 2012, jímž zamítl jinou žalobu nynějšího žalobce – žalobce není postihován za to, že by snad před spotřebitelem konečné ceny zájezdů tajil, ale za to, že způsob prezentace těchto cen vzbuzoval zdání, že cena uvedená v rubrice „Last Minute“ na úvodní stránce je nižší, než tomu bylo ve skutečnosti; ostatně ani v katalogu zájezdů cestovní kanceláře nelze žádný zájezd přímo objednat.

Ačkoli soud naznal, že náležitosti návrhu na uzavření cestovní smlouvy podle občanského zákoníku nejsou pro posouzení nabídky zájezdu z hlediska zákona o ochraně spotřebitele rozhodné, tato nabídka musí dosahovat jistého stupně určitosti. Účelem předmětných ustanovení je ochrana spotřebitele před takovými praktikami cestovních kanceláří, kdy je v nabídce zájezdu uveden namísto konečné ceny údaj o ceně vzbuzující zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Pokud jsou však poskytnuté údaje o nabízených službách natolik neurčité, že si z nich nelze utvořit alespoň přibližnou o všech základních rysech zájezdu, pozbývá ochrana spotřebitele smyslu, neboť taková nabídka jej nemůže přimět k žádnému rozhodnutí (snad vyjma rozhodnutí služeb takové cestovní kanceláře nevyužívat).

Správní orgán prvního stupně shledal, že z předmětné nabídky lze zjistit cenu zájezdu, jeho délku, zemi pobytu, termín odletu a typ ubytování, k čemuž odvolací orgán na straně 3 dodal, že z ní je zřejmá taktéž skutečnost, že se jedná o zájezd letecký. Ze správního spisu,

v němž je založen výtisk příslušné internetové stránky, soud zjistil, že u jednotlivých zájezdů jsou uvedeny tyto údaje: Termín (v daném případě 10. 5.), Země (Egypt), Ubyt. (H), Dní (8), Cena (10.200 Kč). Lze přisvědčit odvolacímu orgánu, že nabídka specifikuje typ ubytování, neboť písmeno „H“ u zkratky „Ubyt.“ zjevně znamená „hotel“ (tento argument odvolacího orgánu nebyl žalobou zpochybněn), avšak způsob dopravy nikoli; správní orgány ostatně nijak nepřiblížily, jak k poznatku ohledně letecké dopravy dospěly. Výše na stránce se nacházelo reklamní sdělení ohledně slevy na letecké zájezdy objednané v určitém období, avšak ani z něj, ani z jiných údajů na stránce, jak je ve správním spisu zachycena, nelze dovodit, že by součástí tohoto konkrétního zájezdu byla doprava, tím méně doprava letecká.

K tomu, aby bylo, lze nabídku zájezdu považovat za nabídku zájezdu ve smyslu § 12 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s 13a zákona o cenách, nepochybně není potřeba, aby obsahovala veškeré náležitosti cestovní smlouvy podle § 852b občanského zákoníku, např. kategorii, stupeň vybavenosti či hlavní charakteristické znaky ubytování, avšak veškeré základní znaky zájezdu musí obsahovat v natolik určitých obrysech, aby jej mohl zahrnout do svých úvah o volbě konkrétního zájezdu.

V posuzované věci nabídka postrádala mimo jiné údaje o konkrétním místě pobytu, rozsahu stravování a zahrnutí potažmo způsobu dopravy, přičemž zejména naposled uvedená informace je pro rozhodování spotřebitele naprosto klíčovou, neboť rozdíl mezi zájezdem se zajištěnou dopravou a zájezdem bez ní, u něž si spotřebitel musí dopravu obstarat a zaplatit samostatně, je obrovský; obdobně soud pozoruje značný rozdíl mezi způsoby dopravy letecky a např. autobusem a plavidlem. Odvolací orgán ve svém vyjádření sám uznal, že rozhodující je, zda poskytovaná služba naplňuje znaky zájezdu podle § 1 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb. Zájezdem ve smyslu tohoto ustanovení je kombinace alespoň dvou služeb cestovního ruchu, předmětná nabídka však hovoří toliko o ubytování.

Vyslovený závěr ovšem nezabývá cestovní kancelář povinností informovat podle § 10 odst. 1 zákona č. 155/1999 Sb. před uzavřením cestovní smlouvy zájemce o koupi zájezdu o veškerých skutečnostech, které jsou jí známy a které mohou mít vliv na jeho rozhodnutí, již žalobce posléze splnil v části stránek obsahující konkrétní zájezdy. Soud však má za to, že rovněž nabídka postrádající toliko některé méně významné skutečnosti vypočtené v citovaném ustanovení může významně ovlivnit chování spotřebitele ve fázi před uzavřením smlouvy. Jak správně podotkl odvolací orgán, v opačném případě by cestovní kancelář u takových zájezdů mohla uvádět jakékoli smyšlené ceny s tím, že po prokliknutí do části internetových stránek umožňující objednání konkrétních zájezdů by se spolu s doplněním dříve chybějících skutečností nižší důležitosti objevila úplně jiná cena; takový stav by jistě neslučoval s účelem zákona o ochraně spotřebitele.

V posuzovaném případě však byla nabídka služeb v sekci „Last Minute“ na internetové adrese www.alexandria.cz natolik neurčitou, že se podle ní spotřebitel nemohl jakkoli rozhodnout, a na jednání žalobce proto v této situaci nelze vztáhnout ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Ačkoli některé žalobní námitky soud odmítl, žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, s tím, že v tomto řízení bude správní orgán vázán právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, tak, že jsou tvořeny podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 odměnou za dva úkony právní služby uvedené v § 11 odst. 1 písm. a), d) [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby] ve výši 2.100 Kč za každý tento úkon a podle § 13 odst. 3 související náhradou hotových výdajů za každý tento úkon ve výši 300 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto je podle § 57 odst. 2 s. ř. s. součástí nákladů řízení rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z takto vypočtené částky. Náhradu nákladů v celkové výši 7.808 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2014

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová